

Pirommalac

Hangos mese

(A hanganyag itt található: <https://varazsbetu.hu/mesetar/pirommalac>)

Egyszer volt, hol nem volt, volt az egyik faluban egy olyan asszony, akinek sohase volt gyermeke. Egyszer aztán elszólta magát az asszony, hogy nem bánná már, ha a jóisten egy kutyakölyköt adna neki, azt is felnevelné, csak legyen, akiben öröme teljék.

Egyszer volt, hol nem volt, volt az egyik faluban egy olyan asszony, akinek sohase volt gyermeke.

Egyszer aztán elszólta magát az asszony, hogy nem bánná már, ha a jóisten egy kutyakölyköt adna neki, azt is felnevelné, csak legyen, akiben öröme teljék.

Telt-múlt az idő, egyszer csak született neki egy gyermeke, de az nem gyerek volt, hanem egy kismalac. Akkor jutott csak eszébe az asszonynak, hogy ő egyszer elszólta magát. De hát mit csináljon, ha már megvan, csak fel kell nevelje!

Már iskolába jártak a hatéves gyermekek. A kismalac is odafejlődött, hogy már egy korba került velük. Összeültek az asszonyok, ahogy szoktak, beszélgetni. Pirosmalac mindig ott ült az anyja mellett, mindig ott kuncogott.

- Hallja-e, komámasszony, ez a kismalac azért visít, mert menne az iskolába a többi gyerek után.

- Hát ne űzzenek már énbőlőlem csúfságot! - mondta a Pirosmalac anyja. Nagyon szégyellte, hogy neki csak egy ilyen gyereke van.

No de a többi asszony addig beszélt neki, amíg csak elküldte Pirosmalacot az iskolába. Ott meg visított a tanító úrra. A tanító, hogy elhallgattassa, odalökött neki egy könyvet. Mindjárt elhallgatott Pirosmalac. A kis orra járt betűről betűre. Tanult olvasni.

Egyszer a gyerekek elindultak, hogy mennek földiepret szedni. A kismalac is menni akart, de az anyja nem akarta engedni. Hanem a szomszédasszonyok addig beszéltek, hogy csak elengedte. A többi gyermek kosarat vitt, a kismalacnak is kellett. A kis orrára tették, s azzal elindultak.

A szomszédban volt egy kisfiú, éppen annyi idős, mint Pirosmalac. Az anyja a lelkére kötötte, hogy nagyon vigyázzon a kismalacra. A fiú meg is fogadta a szavát.

Május hónap volt, mikor ért a földieper. Kimentek mind együtt az erdőre. A kismalac elmaradt a többitől, levetette a malacbőrt. Hát mikor levetette, hetedhét országon olyan szép teremtés nem volt sem Dunán innen, sem Tiszán túl. Hamar teleszedte a kosarát, akkor aztán újra felvette a malacbőrt, s ment a többi után. A szomszéd fiú ezt mind látta, de egy szót sem szólt.

- Hát, Pirosmalac csúffá tett bennünket! - mondták a gyerekek, mert sokkal több epret szedett, mint ők.

Mentek hazafelé. A szülők már sokallották, hogy a gyermekek oda vannak, kiállottak az útra.

- Nézzétek csak, Pirosmalac is hoz földiepret! Ki szedte tele a kosarát?

- Pirosmalac! - mondta a fiú, de egy árva szót sem szólt arról, hogy ő mit látott.

Mikor kikerültek az iskolából, eljártak a fiúk a lányokhoz estézni. A fiú elment estézni Pirosmalacékhoz. Az apja meg az anyja csak nézték s sopánkodtak, hogy vajon mit akarhat ez a szegény fiú ettől az oktalan állattól. De a fiú nem tágított, csakis oda járt.

Egyszer eljött az ideje, hogy a legény megházasodjon.

- Kit veszel el, fiam?

- A szomszédban való Pirosmalacot.

- Ne hozz szégyent a fejünkre, fiam! Ládd, tisztességben megvénültünk, most akarsz hírbe tenni bennünket?

De a fiú kötötte magát, hogy ő csakis Pirosmalacot veszi el. Összeszedte a komáit, elmentek kérőbe. Azt mondja az apja, mikor odaértek:

- Az én fiam soha meg nem házasodik, ha Pirosmalacot hozzá nem adják.

Pirosmalacot is megkérdezték, az meg mozgatta a fejét, hogy igen.

Jegyben jártak aztán addig-ameddig. A lakodalomban ott volt az egész falu, de még a szomszéd falu is; ha eddig nem láttak csodát, hát lássanak most. Pirosmalac ott ült a legény mellett a menyegzőn. Akinek kedve volt, az mulatott, akinek nem, csak nézte.

A vacsoránál a vőlegény elfoglalta a főhelyet, hozzáfogtak vacsorázni. Mikor megvacsoráltak, a fiatalok felmentek a padlásra, mert akkoriban az volt a szokás. A vőlegény az anyjának elmondott mindent. Azt is megmondta, hogy mikor ő lelöki a malacbőrt, az anyja égesse el. Csináltatott titokban menyasszonyi ruhát is, olyat, hogy gyönyörűség volt nézni.

Bandaszónál mentek fel, avval jöttek le. Volt bánat, amilyen volt, de lett olyan öröm, hogy ki se lehet mondani. Mindenkinek tetszett, mindenki csodálkozott, mert még senki se látott olyan szép menyasszonyt, mint amilyen Pirosmalacból lett!

Volt a faluban egy öreg legény, Szakács János. Azt mondja az anyjának:

- Anyám, én megházasodok.

- Kit vennél el, fiam?

- A szomszédban van egy koca, azt.

Hát az idős legény öt-hat embert megkért, hogy menjenek el vele megkérni a szomszéd kocáját. Eleget erősködött a szomszéd:

- Oktalan állat az, nem Pirosmalac. Szaporára tartjuk mi azt, nem férjhez adni.

De a kérők csak mondták a magukét. Mennek az ólba, a koca ugrott az ajtóra. A hordókötelet előkerítették. A négy lábát összekötötték, de kegyetlenül visított. Amikor a legény meg akarta csókolni, hát, uramfia, majd leharapta az orrát!

No, lett is nevetés a faluban. Mindenki tudta, hogy Pirosmalac nincs több. Eddig volt, mese volt.

(A hanganyag itt található: <https://varazsbetu.hu/mesetar/pirosmalac>)